

HANS FRANK NAPLÓJÁBÓL

Hans Frank – korábban tárcanélküli miniszter és a náci német jogász-szövetség vezetője – 1939. október 12-től 1945. január 12-ig a megszállt Lengyelország főkormányzója volt. Ezalatt az idő alatt összegyűjtötte mindazoknak a kormányzati üléseknek és általa összehívott egyéb gyűléseknek a jegyzőkönyvét, amelyeken elnökölt, s napról napra személyes naplót vezetett. Amikor 1945 januárjában kénytelen volt Krakkót elhagyni, az egész anyagot magával vitte, s az letartóztatása alkalmával a szövetségesek kezébe került. A Frank napló, amely 11 000 oldalra terjed és java része legépelve, bekötve, vagy rendezett állapotban volt, a nürnbergi peranyag jelentős részét képezte, s abból a törvényszék szovjet delegációja jellemző részleteket még a per tartama alatt kiadott. A történetileg rendkívül fontos anyagból azóta érdemleges új részeket nem tettek közzé. Stanislaw Piotrowski, (1945–1946-ban a lengyel delegáció tagja Nürnbergben), akinek az eredeti kiadásban nagy szerepe volt, egy feldolgozást adott közre, amelyben kitért a napló néhány nem publikált részére is, s e kötetben – az első kiadás hibáit korrigálva – újból közzétette a már nyilvánosságra hozott részleteket. (Hans Franks Tagebuch, PWN – Polnischer Verlag der Wissenschaften, Warszawa, 1963. Ebben a napló-i részletek: 273–478. old.) Tekintettel arra, hogy e naplórészletek magyarul nem jelentek meg, ezúttal bemutatjuk néhány fejezetét.

A személyes naplóból, 1939. október 31-én Lodz-ban tartott munkamegbeszélésről:

„Egy beható munkamegbeszélésen, amelyen részt vett Dr. Seyss-Inquart birodalmi miniszter, Dr. Frauendorfer birodalmi főosztályvezető, Krohn államtitkár és Leutert kormányfőtanácsos, Krohn államtitkár rendelkezéseket terjesztett elő a lengyelek munkakörülményeinek alakításáról és a munkaszolgálat megvalósításáról.

A főkörmányzó úr elrendelte, hogy a munkára kötelezettek díjazása nem történhet a normális alapelvek szerint és hogy a munkakötelezettség keresztülvitelét formális előírásokkal nem szabad megnehezíteni. A munkafeltételeket részleteiben a járási főnököknek kell szabályozniok. A lengyelek munkakötelezettségének alapja a lengyel pénz külföldre hurcolása, és azoknak a károknak a jóvátételét szolgálja, amelyeket a lengyelek okoztak. Ezért díjazást csak ténylegesen elvégzett munkáért vagy alamizsnaként lehet adni. Ezért a német gazdasági szerveket semmiféle tarifaelőírás vagy ehhez hasonló nem köti.

Leutert kormányfőtanácsos kijelenti: A munkanélküli segély fizetését illető lengyel jog hatályon kívül helyezendő, csupán a hozzájárulási kötelezettség tartandó fenn (...)

11 óra

A főkörmányzó úr fogadja Krüger SS-Obergruppenführert, Becker tábornokot, Streckenbach SS-Brigadeführert és Gudewill alezredest.

Streckenbach Brigadeführer jelentette:

Az SS birodalmi vezér (Reichsführer SS)* azt kívánja, hogy az újonnan meghódított birodalmi területekről minden zsidót eltávolítsanak. Ezen a módon februárig körülbelül 1 millió embert kell behozni a főkörmányzóságba.** A megszállt lengyel területeken fellelhető jófajú családokat (mintegy 4 000 000 ember) át kell irányítani a birodalomba, ott egyenként szétszórni és népileg meggyökereztetni. A kitelepítési transzportok végső terminusaként november 15-öt kell előírni. (...) A főkörmányzó úr Krüger SS-Obergruppenführert bízta meg a feladattal, hogy megszervezze e menekült-transzportokat.

E megbeszéléshez csatlakozva fogadták az áruzsora kérdésének referensét, aki jelentést terjesztett elő az egész árhelyzetről. (...) A főkörmányzó úr ezzel kapcsolatban kifejti, hogy a főkörmányzóságot nem lehetséges egy állami rendezési üzem szellemében felépíteni, a német tisztviselők élelmszerellátásáról azonban, ami gyakran nagyon nehéz, minden körülmények között gondoskodni kell. Teljesen világossá kell hogy váljon a különbség a német uralkodónép és a lengyelek között. A tisztviselők mellett a népiné-

*Heinrich Himmler.

**Lengyelország nyugati részét a németek bekebelezték a birodalomba, a főkörmányzóság csak a fennmaradó részre terjedt ki, amelyet Hitler több ízben lengyel „Restland”-nak nevezett.

metekről is közvetlenül gondoskodni kell. Az NSV* kizárólag a németek számára van, míg a lengyeleknek – a zsidókról egyáltalán nem lehet szó – maguknak kell magukon segíteniük, ami által a „lengyel közösségi érzés” megmutathatja cselekvőképességét. Az ő ellátásuk csak annyiban fontos, amennyiben azt le dolgozzák; egyáltalán ne szokjanak hozzá, hogy valaki gondoskodik róluk. Streckenbach SS-Brigadeführer rámutat, hogy a főkormányosság, amely jelenleg 10 000 000 lakóval rendelkezik, februárban 13 000 000-öt számlál majd.

Müller miniszteri tanácsos, Dr. Fischer tartományiroda vezető, Heusinger von Waldeck főadjudtáns kíséretében megjelent Dr. Goebbels népnevelési és propaganda miniszter. Jelen volt továbbá Seyss-Inquart birodalmi miniszter és Dr. du Perl birodalmi ügyvezető.

Bevezetőül a főkormányzó úr kifejtette:

A lengyeleknek csupán olyan képzési lehetőségeket kell a rendelkezésükre bocsátani, amelyek megmutatják nekik népi sorsuk kilátástalanságát. Így azután főként rossz filmek jöhetnek szóba, vagy olyanok, amelyek a Német Birodalom nagyságát és erejét állítják a szemük elé. Szükséges lesz, hogy nagy hangosbeszélő létesítmények bizonyos hírszolgálatot teljesítsenek a lengyeleknek.

Dr. Goebbels birodalmi miniszter a főkormányzó fejtegetésével alapjában egybehangzóan nyilatkozott egy lengyel színház-, mozi és kabaréüzem berendezése ellen. A nagyobb városokban és piacokon állandó hangosbeszélő létesítményeket állítsanak fel, amelyek meghatározott időben híreket adnak a lengyeleknek a helyzet állásáról és a parancsokról.

(...) Dr. Goebbels birodalmi miniszter kifejtette, hogy a lengyelek egész hírszolgálati berendezését szét kell zúzni. A lengyelek nem tarthatnak fenn rádióapparátust, csupán hírszolgálati lapjaik lehetnek és semmiként sem lehet vélemény-sajtójuk. Elvből nem kaphatnak színházakat, muzikát és kabarékat sem, hogy ne mutathassák be nekik mindúntalan, amit elveszítenek. Ha nagyobb városokban, mint például Varsó, felmerülne annak a szükségessége, hogy a lengyeleket mozielőadásokkal vonják el az utcáról, erről esetről esetre kell döntenie.

A Führer csak tegnap jelentette ki, hogy a lengyeleknek maguknak kell építeniük. Az sem áll érdekükben, hogy a zsidók szakállát levágják és tetvetlenítsék őket. A főkormányzó úr elmondta, hogy a felső iskolákat

*A rövidítésnek a szövegben nincs megfejtése; nyilvánvalóan német segélyszervezetről van szó.

már bezárták. A papi szemináriumokat, amelyeket a Wehrmacht újra megnyitattott, elvből ismét be kell zárni, mert ezek itt csak a németgyűlölet melegágyai.”

1940. január 10-én, osz tályvezető értekezleten, Frank többek között kifejtette:

„(...) Amikor néhány nappal ezelőtt, január 12-én alkalmam volt a Führernek egy két órás előterjesztés keretében felvázolni a főkormányzóság helyzetét és fejlődési vonalát, nagy örömmre szolgáltak az elismerő szavak, amelyekkel a Führer itteni munkánkat megtisztelte.

(...) 1939. szeptember 15-én kaptam a megbízást, h.ogy a meghódított keleti terület közigazgatását kézbevegyem, azzal a különparanccsal, hogy ezt az övezet tet, mint hadi területet és zsákmányföldet könnyörtelenül elszegegyítsem, gazdasági, társadalmi, kulturális, politikai szerkezetében úgyszólván romhalmazzá változtassam. Az utolsó hónapok nevelőmunkájának befolyására ez a hozzáállás teljesen megváltozott. Ma a főkormányzóság területében a német élettér értékteli alkotórészét látjuk. A teljes szétzúzás elvéből az az alapelv lett, hogy e területnek minden segítséget meg kell adni annyiban, amennyiben jelenlegi helyzetében a birodalomnak előnyöket képes biztosítani. (...)

Viszonyom a lengyelekhez mindazonáltal a hangya és a levéltetű közötti viszony. Ha a lengyelt kedvezően kezelem, úgyszólván barátságosan csiklandozom, azt abban az elvárásban teszem, hogy munka teljesítményét nekem lerója. Itt nem egy politikai, hanem egy tisztán taktikatechnikai problémáról van szó. Gondoskodnunk kell arról, hogy az „A” kategóriába tartozó üzemek minden tekintetben kivételes elbánásban részesüljenek. Készek vagyunk arra, hogy a lengyel munkásságnak, amennyiben lojálisan tevékenykedik a birodalom szolgálatában, az életet és mindazt, ami azzal összefügg, biztosítsuk és megőrizzük. (...) Ahol azonban mindezek ellenére a termelés nem emelkedik, vagy ahol a legcsekélyebb akció alkalmat ad arra, hogy beavatkozzam, ott a drákói rendszabályoktól sem fogok visszariadni.”

Rendőrségi ülés, 1940. május 30

„Az ülés kezdete: 10²⁰

Dr. Frank főkörmányzó, birodalmi miniszter:

„Uraim!

...

Szeretném megmondani Önöknek, hogy a mai ülést szándékosan tettem erre az időpontra, amikor is mindazokról a kérdésekről, amelyek a rendőri jellegű feladatok körében előttünk állanak, sokkal szabadabban és egyúttal szorosabb keretben beszélhetünk, mint 1940. május 10, azaz a nyugati offenzíva kezdeti időpontja előtt a helyzet volt. Tudják, hogy kezdetben itt azt a véleményt hallottuk képviselni, sőt, hogy részben magunk is képviseltük, miszerint: e terület rövid időn belül mindannak a legteljesebb kifosztására, kisajtolására kell hogy szolgáljon, amit csak ki lehet hozni belőle; mindazt, aminek értéke van, a birodalomba kell szállítani, és effélék. Amit akkoriban Berlinben nekem előadtak, a kritikus események behatása alatt hamarosan eltűnt előlünk. Már rövid idő múltán felfedeztük, hogy a terület lehetőségeit a Német Birodalom szempontjából sokkal intenzívebben szükséges vizsgálat alá vetni, mint az akkoriban történt, amikor kizárólag szétrombolásról beszéltünk.

Azután egy csodálatos változás következett be. A Führer ugyan még október elején azt mondta nekem, hogy e területet oly módon akarja biztosítani, mint egyfajta maradványállamot, amit egykor majd ismét visszaadunk a lengyel nemzetnek. Nem utolsó sorban azonban azon hírek hatása alatt, amelyek fokozatosan érkeztek az országból az agrárpolitikai és ipari vonatkozásokban fennálló lehetőségekről, egy nagy német gyarmatosító tevékenység lehetőségeiről; ezeknek a jelentéseknek a hatása alatt mondta azután nekem a Führer – oly pontosan tudom, mintha csak ma lenne, ez november elején volt –: A Főkörmányzóságot meg akarjuk tartani, soha többé nem adjuk oda. – Tekintettel a helyzeten ezen változásaira, egészen új programot kellett felállítani. Mindaz, amit a Führer velem ismételtelen megbeszélt, növekvő mértékben a tárgyalások témája lett. Az nevezetesen, hogy a Főkörmányzóság területe német hatalmi körben marad, nem egy protektorátus vagy egy ehhez hasonló formában, hanem a harmadik birodalom nyilvánvaló német uralom alatt álló hatalmi formátuma formájában, amelyben a dolgozó lengyel alsóréteggel szemben a némettség abszolút vezetése valamiként biztosítva van, és amelyben – Warthegau, Nyugat-Poroszország, Dél-

és Kelet-Poroszország germanizálásának és a németek visszavezérlésének befejezése után – a továbbiakban keresztül lesz víve a germanizálás. Teljesen nyíltan beszélek germanizálásról; hiszen 1000 évvel ezelőtt, amikor ez az idegennyelvű szláv nép ide benyomult, a probléma elődeink számára sem volt más. Nem kell nagyon is gyakran csodálkoznunk, midőn egy szőke, kékszemű gyermeket elnézünk, s csodálkoznunk azon, hogy lengyelül beszél; s ilyenkor azt mondom: Ha mi e gyermeket német módra neveljük fel, úgy egy csinos német lányka lesz. Látunk tehát egy abszolút német fajmagot ebben a népiségben, s ha e fajmagot fejlesztjük, ápoljuk és támogatjuk, további perspektívában lehetőséget nyújt arra, hogy a főkormányzóság terét a németséghez vezéreljük.

Minderről beszéltem a Führerrel, és abban is egyetértettünk, hogy e területet formailag vissza kell vezetni a németséghez. Mennyi idő alatt történik meg ez, vajon 50 vagy 100 év alatt megy végbe, az jelenleg nem érdekes. A döntő az – és éppen ez a legfontosabb, ami miatt ma összejöttünk – hogy minden pillanatot kihasználjunk, ami csak rendelkezésünkre áll, hogy e célt szolgáljuk és ebben az értelemben egy alátámasztó munkát fejtünk ki.

...

Ezzel szemben csak egy mondanivalóm van: Ezt a lengyelpolitikát csak Önökkel tudom csinálni. Elnézésüket kérem ezen teljesen nyílt szóért. Ha nem rendelkeznek itt az országban a rendőrség és az SS régi nemzetiszocialista harcigárdájával, ugyan kivel akarnánk e politikát csinálni? A Wehrmachtal nem tudnám ezt tenni, s egyáltalán senkivel sem; ezek oly komoly dolgok, és mi itt mint nemzetiszocialisták oly hallatlanul bonyolult és felelősségteljes munka előtt állunk, hogy ezekről a dolgokról még egyáltalán beszélni is csak a legszűkebb körben beszélhetünk.

Ha ezek után, tekintetbe véve mind e nehézségeket, ebben a térségben el akarjuk érni a lengyel nép feletti teljes uralmat, úgy ki kell használnunk az időt. Május 10-én Nyugaton elkezdődött az offenzíva, vagyis ezen a napon kialakult a világ túlnyomó érdeklődése a nálunk történetek iránt. Amit a rémhírpropagandával és álhírekkel a világban feltálatlak a nemzetiszocialista hatalombirtoklók itteni tevékenységéről, – nos, engem teljesen hidegen hagy, vajjon az amerikaiak, a franciák, a zsidók vagy akár a pápa ezen felizgul, – ezzel szemben mind számomra, mind az Önök számára rettenetes volt ezekben a hónapokban, hogy kénytelenek voltunk tudomásul venni hangokat, amelyek a propagandaminisztériumból, a külügyminisztériumból, a belügyminisztériumból, sőt a Wehrmachttól származtak, s amelyek szerint ez egy gyilkos rezsim, s hogy e szörnyűséggel fel kell hagynunk stb.

Mindemellett természetesen világos volt, hogy nekünk magunknak nyilatkozatokat kellett adnunk, hogy ezt többé nem tesszük. S éppoly világos volt, hogy addig a pillanatig, amíg a világ fényszórófénye erre a területre irányul, nagy méretekben ilyesmi tőlünk nem indulhat ki. Május 10 által azonban a világban folyó rémhírpropaganda számunkra teljesen közömbössé vált. Ki kell tehát használnunk a pillanatot, ami rendelkezésünkre áll. Ha jelenleg ott kinn a nyugaton minden percben és másodpercben a legjobb német vér ezreit kell feláldozni, úgy nekünk nemzetiszocialistáknak kötelességünk azon gondolkodni, hogy a lengyel nemzet e német áldozat terhein valamit nem enyhíthet-e. Ezért lett ez egyúttal az az időpont is, amikor Krüger SS-Obergruppenführer jelenlétében Strackenbach bajtársal megbeszéltem e rendkívüli pacifikáló programot (*Befriedigungsprogram – a ford.*), egy pacifikáló programot, aminek tartalma, hogy a már kezünkben lévő lázító ellenállási politikusok, valamint a politikailag gyanús személyek tömegével gyorsított tempóban végzünk, s egyidejűleg felszámoljuk a korábbi lengyel gonosztevők örökségét. Egészen nyíltan elismerem, hogy ez néhány ezer lengyel életébe kerül, elsősorban Lengyelország szellemi vezető rétegéből. Ez az idő azonban, számunkra, mint nemzetiszocialisták számára azt a kötelezettséget hozza magával, hogy gondoskodjunk arról, hogy a lengyel nép körében többé ellenállás ne keletkezhessek. Tudom, milyen felelősséget veszünk ezzel magunkra. Világos azonban, hogy ezt megtehetjük, és pedig abból a szükségszerűségből kifolyóan, hogy a birodalom oldalvédelmét a Keleten átvegyük. Sőt, ezen túlmenően: Krüger SS-Obergruppenführer és jó magam elhatároztuk, hogy a pacifikáló akciót gyorsított formában hajtjuk végre. Arra szeretném önöket kérni uraim, hogy e feladat végrehajtásában teljes energiájukkal legyenek a segítségünkre. Ami a feladat végrehajtásának megkönnyítésére tőlem kiindulhat, az megtörténik. Úgy fordulok önökhöz, mint nemzetiszocialista harcosokhoz, és többet erről nem kell mondanom. Ezeket az intézkedéseket keresztülvisszük, és pedig amint ezt önökkel bizalmasan közölhetem, úgy, mint egy parancs végrehajtását, amit velem a Führer közölt. A Führer ezt mondta nekem: A német politika kezelésének és biztosításának kérdése a Fő kormányzóságban a Fő kormányzóság felelős férfijainak saját ügye. Így fejezte ki magát: Amit Lengyelországban a vezető rétegből lefogtunk, azt likvidálni kell, ami ismét kinő, biztonságba kell helyezni és egy megfelelő időtartam múltán ismét megsemmisíteni. Ezért nincs szükségünk arra, hogy ezzel a német birodalmat, a német rendőrség birodalmi szerveit terheljük. Nincs szükségünk arra, hogy ezeket az elemeket előbb a birodalom koncentrációs táboraiba cipeljük, mert ezzel

csak vesződségeink lennének és szükségtelen levélváltásaink a családtagokkal, hanem az ügyet magában az országban likvidáljuk. És ezt ráadásul a legegyszerűbb formában fogjuk tenni. Uraim, mi nem vagyunk gyilkosok. A rendőröknek és az SS-fiúknak, akik ezen intézkedések alapján hivatalosan vagy szolgálatszerűen arra köteleztetnek, hogy a kivégzéseket végrehajtsák, ez egy szörnyű feladat. Mi itt könnyen aláírjuk a halálos ítéletek százeit; hogy azonban végrehajtását német emberekre, tisztességes német katonákra és bajtársakra bizzuk, ez egy rettenetes terhet jelent. Épp ezért nagyon hálás vagyok Siebert párttagtársnak azon rendelet kiadásáért, amelyben a rendőri szervek kötelességévé tette, hogy az ilyen kivégzésekkel megbízott emberek fizikai helyzetére bizonyos tekintettel legyenek. Arra szeretném kérni önöket, hogy e rendeletet, amennyire csak lehetséges, minden körülmények között vegyék figyelembe. De nemcsak erről, minden rendőr és SS-vezetőnek, aki azt a kemény kötelességet kapja, hogy ezeket az ítéleteket végrehajtsa – száz százalékos bizonyossága kell legyen arról, hogy ő a német nemzet jogszolgáltatásának beteljesítésében jár el. Évéggett hajtjuk végre az AB-akció ezen eseteiben a sommás rögtönítélő bírósági eljárást, amint abban Streckenbach bajtárssal megegyeztünk, hogy semmi esetre se keletkezzék az önkényes eljárás benyomása vagy valami ehhez hasonló benyomás. Azt hiszem, hogy az ezzel kapcsolatos intézkedéseket június 15-ig be lehet fejezni, mindenestre mindent el kell követni, hogy ez lehetséges legyen. A mellettem felállított kegyelmi bizottságnak ezekhez a dolgokhoz nincs semmi közük. Az AB-akciót kizárólag a felső SS-, valamint Krüger rendőrfőnök és szervei hajtják végre.

Streckenbach Brigadeführer ezután jelentést tesz az AB-akció jelenlegi állásáról, és bevezetéképpen arra utal, hogy az elmúlt év őszétől márciusig a biztonsági rendőrség (Sicherheitspolizei – *a ford.*) a rábízott feladatokat megoldotta és végrehajtotta azokat az akciókat, amelyek a rendőrség általános munkájából adódtak. Emellett megindították a lengyel politikai ellenállás tervszerű, s így kielégítő megfékezésének, és ezzel egyidejűleg a gonosztevés kártalanításának előkészületeit a Főkormányzószágban. Valójában a lengyel ellenállással szembeni első nagy akcióval a tervszerű munka már elkezdődött. Ez a nagy betörés a lengyel ellenállási mozgalomba egy kezdetet jelent, amely véget nem fog érni soha. Mert a funkcionáriusok egyszeri bebörtönzése nem jelenti a mozgalom végét, hanem ez az egyik bebörtönzéstől egy másikhoz vezet. Így azután a biztonsági rendőrség a március 31-i akció óta nem szakadt el az ellenállási mozgalomtól, hanem mindaddig

ellensége marad, amíg a Főkormányzóságban egyáltalán vannak körök, amelyek a német közigazgatással szembe akarnak szegülni...

A biztonsági rendőrség kezében a rendkívüli pacifikáló akció kezdetén körülbelül 2000 férfi és néhány száz nő volt, akiket mint a lengyel ellenállási mozgalom valamiféle funkcionáriusait vettek őrizetbe. Ők valóban a lengyel ellenállási mozgalom szellemi vezetőiregét képezik. Ez a vezetőireg természetesen nem korlátozódik 2000 személyre. A biztonsági szolgálat aktáiban és kartonjain még mintegy további 2000 személy neve szerepel, akiket ehhez a körhöz kell számítani. Olyan személyek ezek, akik tevékenységükre és magatartásukra tekintettel kivétel nélkül és minden további nélkül a Főkormányzóságban érvényes rögtönbitáskodási eljárás alá esnek. Ezeknek az embereknek sommás elítélése abban a pillanatban elkezdődött, amikor a rendkívüli pacifikálási akciót elrendelték. A 2000 bebörtönzött rögtönbitáskodási elítélése a végéhez közeledik, és már csak kevés személy van, akiről ítéletet kell hozni.

E sommás rögtönbitáskodási eljárás foganatosítása után már el is kezdődött egy letartóztatási akció, amelynek a biztonsági rendőrség kezébe és így a summás ítékezés elé kell hogy hozza, a biztonsági szolgálat által ismert, de még szabad lábbon lévő emberek körét. E letartóztatási akció eredményét még nem állapították meg. Ő 75 %-os eredménnyel számol. Az akció tehát összességében egy körülbelül 3500 személyből álló kört fog felölelni. Nem kétséges, hogy ezzel a 3500 személlyel a Főkormányzóságban az ellenállási mozgalom politikailag legveszedelmesebb részét ragadjuk meg..."

A főkormányzó úr összefoglalja a tanácskozás eredményeit és kifejti:

...

Ami a koncentrációs táborokat illeti, világos volt, hogy itt a Főkormányzóságban koncentrációs táborokat a szó igazi értelmében nem akarunk létesíteni. Aki nálunk gyanús, azt azonnal likvidálni kell. Ami a Főkormányzóságból való rabokat kinn, a birodalom koncentrációs táboraiban illeti, ezek az AB-akcióra rendelkezésünkre kell álljanak, vagy ott elintézik ezeket. Saját dolgainkkal a birodalmi koncentrációs táborokat nem terhelhetjük. Mit bajlódtunk a krakkói professzorokkal, szörnyű volt. Ha innen intéztük volna az ügyet, úgy egészen másként zajlott volna le. Ezért kérve kérem önöket, többé senkit ne küldjenek a birodalom koncentrációs táboraiba, hanem hajtsák végre itt a likvidálást, vagy szabjanak ki törvényszerű büntetést. Minden más csak a birodalom terhelését és tartós károsítást jelent. Mi itt egészen más eljárási formát követünk és ezt a formát fenn kell tartani. Kifejezetten szeretném a figyelmet felhívni arra, hogy ezen az eljáráson

semmit sem változtat egy esetleges békekötés. Ez csak azt jelentené, hogy mi azután, mint világhatalom az eddiginél még intenzívebben folytatnánk általános politikai akciókat, azt jelentené, hogy még nagyobbívű méretekben gyarmatosítanánk, az elven azonban ez mitsem változtatna. Marad a legélesebb antilengyel tendencia, aminél azonban tekintetbe kell venni a lengyel munkás és a lengyel paraszt munkaképességének fenntartását. Tudatában kell lennünk annak, hogy a Főköormányzóság e területét nem tudjuk megtartani, ha a lengyel parasztok és munkások ellen irtóhadjáratot kezdünk, abban a formában, ahogyan azt egyes fantaszták elképzelik. Csak a vezető réteg leküzdéséről lehet szó, a munkálkodó népnek azonban a mi felelős parancsuralmunk alatt hasznóhozó munkát kell kifejtjenie. Ezért célszerű, ha a parasztok és a munkások népe a rendőrséget saját védelmezőjének tekinti. Kérem segítsenek nekem alátámasztani ezt a szétdarabolási politikát...”

1940. július 23.

17¹⁰

Megbeszélés Wille minisztertanácsossal és Plodeck miniszteri tanácsossal

...

„A főköormányzó úr ezután a következő nyilatkozatot tette:

A Führer a továbbiakban hozzáfűzte, hogy zsidót többé a főköormányzóságba nem transzportálnak. Ellenkezőleg, azokat a zsidókat is, akik a Főköormányzóság területén élnek, egy különleges program alapján egészében véve helyi elbánásban részesítik, úgy hogy a belátható időben a Főköormányzóság is zsidómentes lesz. Mihelyt a tengeri közlekedés a zsidók elszállításának lehetőségét megengedi (derültség), a zsidókat darabról darabra, minden szál férfit, nőt, kisasszonyt, elszállítanak. Beismerem, hogy ezért őket nem érzem szükségesnek túlságosan sajnálni (újabb derültség). Azt hiszem tehát, hogy amint mondani szokás, a vastagján (durch den dicksten Dreck) túlva-gyunk, és hogy itt lehetséges egy valóban tisztességes, szorgos, hivatásszerű és emberi várost berendezni a német néptársnök és néptársak számára...”

Kormányzósági ülés Lublinban, 1941. okt. 17.

A zsidókérdés

Frank főkormányzó:

„A zsidókkal, – ezt egészen nyíltan meg kell mondanom önöknek – így vagy úgy végeznünk kell. A Führer egy ízben így szólt: ha az egyesült zsidóságnak ismét sikerül világháborút előidéznie, úgy a véráldozatot nemcsak a háborúba beleheccelt népek fogják meghozni, de a zsidó egyúttal Európában megszűnik. Tudom, hogy számos intézkedést, amelyet a zsidókkal szemben mostanában a birodalomban hoznak, kritikával illetik. Amint a hangulatjelenségek kitérnek, tudatosan mindig újból megkísérlik, hogy kegyetlenségről, kíméletlenségről beszéljenek. Arra szeretném kérni önöket, hogy mielőtt tovább beszélnek egyezzenek meg velem egy formulában: elvileg mi csak a német néppel érzünk együtt, s rajta kívül senkivel a föld kezekén. Mások sem éreznek velünk együtt. Mint régi nemzetiszocialista is azt kell, hogy mondjam: ha a zsidó pereputty túléli Európában a háborút, mi azonban Európa megtartásáért legjobb vérünket adjuk áldozatul, úgy ez a háború csak részikert jelent. Ezért a zsidókat illetően elvileg kizárólag abból az elvárásból indulok ki, hogy tűnjenek el. Meg kell szűnniük. E céllal kapcsolatban tárgyalásaim vannak folyamatban a Keletre való elköltöztetésükről. Januárban e kérdésről nagy megbeszélés lesz Berlinben, amelyre Bühler államtitkár urat fogom kiküldeni. E megbeszélést Heydrich SS-Obergruppenführer tartja a birodalmi biztonsági minisztériumban (Reichssicherheitshauptamt). Minden esetre egy nagy zsidó vándorlás kezdődik.

Mi történik azonban a zsidókkal? Azt hiszik, hogy Keleten telepés falvakban fogják őket elhelyezni? Berlinben ezt mondták nekünk: minek csináljuk ezeket a bajoskodásokat, Keleten vagy a birodalmi komisszariatásban sem tudunk semmit sem kezdeni velük, likvidálják őket sajátmaguk. Uraim, arra kell kérnem önöket, hogy vértessék fel magukat minden együttérzési roham ellen. A zsidókat meg kell semmisítenünk, ott ahol találjuk őket, és ott ahol csak lehetséges, hogy a birodalom szerkezetét itt fennartsuk. Ez természetesen olyan módszerekkel fog történni, amelyek mások, mint amelyekről Hummel dr. irodavezető beszélt. A különleges bíróságok bíráit nem lehet felelősekké tenni ezért, mivel ez épp hogy nem a jogszolgáltatás keretébe esik. Az eddigi nézőpontokat az ember egy ilyen gigantikus, egyszeri eseményre nem tudja átvinni. Minden esetre meg kell találnunk azonban az utat, amely a célhoz elvezet, és erről kialakítom elgondolásaimat.

A zsidók számunkra is rendkívül káros zabálók. A Főkormányzóságban

hozzávetőleg 2,5, a pereputtyal és ami hozzátartozik most talán 3,5 millió zsidó van. Ezt a 3,5 millió zsidót nem tudjuk lelőni, nem tudjuk megmérgezni, lehetséges lesz mégis olyan beavatkozásokat eszközölni, amelyek valamilyen módon a megsemmisítési eredményhez elvezetnek, és pedig összefüggésben a birodalom által megvitatandó nagy intézkedésekkel. A Fő kormányzóságnak éppúgy zsidómentesnek kell lennie, mint a birodalomnak...”